

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupen JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou, se sídlem Slezská 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 175/2003 - 45 ze dne 30. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2001, č. j. OAM - 5191/VL - 11 - P18 - 2001, byla žádost o azyl žalobce (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel před vstupem do České republiky pobýval na území Polska, kde přišel do styku s pracovníky pohraniční kontroly. V průběhu správního řízení neuvedl žádnou objektivní příčinu, která by mu bránila v tom, aby požádal o azyl v Polsku. Žalovaný tak v případě stěžovatele shledal splnění podmínek výše uvedeného ustanovení zákona o azylu, neboť Polsko je možné ve vztahu ke stěžovateli považovat za třetí bezpečnou zemi. Po stěžovatelem podaném rozkladu rozhodnutí přezkoumal správní orgán II. stupně, který rozhodnutím ze dne 30. 5. 2003, č. j. OAM - 2090/AŘ - 2002, rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní tvrdil, že žalovaný porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (účinného do 31. 12. 2005). Konkrétně pak uvedl, že do České republiky sice přicestoval přes Polsko, ale tam strávil pouze několik hodin a o možnosti tam požádat o azyl ani nevěděl. Jednalo se o tranzit touto zemí. Žalovaný tak správně neposoudil skutkový stav věci – zejména v souvislosti s § 2 odst. 2 zákona o azylu.

Rozsudkem městského soudu blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelovu žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona

o azylu, neboť v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel přicestoval do České republiky přes Polsko, kde měl možnost požádat o azyl.

Proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost.

Proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví je podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), možné podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence. Napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zaslán stěžovateli na adresu hlášeného pobytu a podle připojené doručky byl uložen u provozovatele poštovních služeb dne 1. 9. 2005. Dle § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, nevyzvedne-li si adresát písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení zásilky nedozvěděl. Stěžovateli tak začala dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti běžet dnem 12. 9. 2005, přičemž skutečnost, že si písemnost osobně vyzvedl dne 14. 9. 2005, není pro běh lhůty významná. Stěžovatel tedy mohl podat kasační stížnost do 26. 9. 2005 (čtrnáctým dnem lhůty byla neděle 25. 9. 2005). Stěžovatel však podal kasační stížnost osobně dne 27. 9. 2005. Tato kasační stížnost tak byla podána opožděně a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu